

TICHO PO JIHOČESKU

Spolektiv: ... a ticho v sobě (Vyznání, A ticho v sobě, Při snídani, Milosrdné sestry, Blues o dvou, Zvadlý růže, V Bílkově vile, Znovu v Bílkově vile, Housle a protiklady, Pocta Ludvíku Součkovi, Komár, Jsem jako slunce, Volím světlo, Kain a Ábel, Pobřežní, Panton 1994).

Zatímco značná část druhých a třetích desek kapel středního doletu mne letos nepřesvědčila a různá nakladatelství vydala i přehršel většínou neprůkazných debutů country a trampských kapel, mezi debutanty z kategorie folkových skupin je letos radost se probírat. Možná mají tyto kapely paradoxně těžší cestu přes studio na pulty než ostatní odnože žánru. A tak jsme se letos setkali s debutem Jarmarku, HB Stopu, Spolektivu a Naší věci, a zatím se ještě nedostalo třeba na Jen Tak, Pink Folk, Proč ne a další kapely, které už jsou zralé.

Spolektiv jsem vždy respektoval a na desku jsem se těšil. I přesto mne překvapila velmi mile. Naprosto vyzrálá hudba, barevná různorodost, včetně neobvyklých odstínů dechového syntezátoru Akai EWI Antonína Vidláka. Spolektivní šestice prostrídá velkou řadu různých nástrojů (kytara, dvanáctistrunná kytara, baskytara, conga, cabbasa, zvonky, percussion, činel, housle, viola, akordeon, ústní harmonika, Pannova flétna, zobcová flétna, klarinet, altsaxofon, tenorsaxofon), a tak se obešla s jediným hostem Janem Friedlem na programovatelné bicí Alesis D-4. ♦

Jestli po zhora uvedeném výčtu nástrojů nabýváte pochyb, jestli je to ještě folk, tož je. Dobrý, svěbytný, poctivý ve výpovědi, fundovaný v řemesle. Devizou je neokázalý, ale přesvědčivý zpěv Renaty Švecové, ale vlastně nemá cenu někoho vyzdvihoval. Jsou Spolektiv a všichni odvádějí patřičný výkon. Pozoruhodné jsou texty, zejména Aleny Kronikové, což je pro mne nové jméno. Je často dokonale přesná v máloslovném vyjádření základního pocitu. Její texty jsou nemoderaní, v tom nejlepším slova smyslu, cítím v nich spříznění s poetikou Zahradničkovsko-Reynkovskou, prostě s tím, co bych psal taky, kdybych to uměl. Nevýhodou poezie je, že si nelibuje v jednoznačných popěvcích, takže to není deska ke sborovému zpěvu, ba dokonce si ji asi nebudete s dokonale vypraveným bookletem zpívat tiše doma v pokoji. Budete sedět, poslouchat, opájet se a přemýšlet.

Už vím jak se po ústipcích

sbíraj kosti po střemhlavém pádu až na dno
znám palčivost srůstání

i touhu po vrcholech i strach z výšek

i zavrať spočinutí

už vím jak kameny svých činů

stavím si vlastní gilotýnu

mám svoji vlastní čest i ctnost

Vašek Souček v sleeve note píše, že se cítí být od Spolektivu generačně oddělen, ale rád se je zkouší pochopit. Já se s nimi naopak cítím generačně i názorově spřízněn a jsem tomu rád. Na rozdíl od Václava bych je však neoznačil za folkrock. Naopak, jsou podle mého názoru z mladších kapel jednou z těch, která je rockovou hudbou ovlivněna nejméně.

Deska je jedním z posledních počinů Pantonu před změnou majitele, a je krásná, jak už labutí písně bývají. Nezbyvá, než si přát, aby ani změna vlastníka nezabránila dobré propagaci dobrého díla. Kupte si ji.

Foto Jiří Hampl

JIŘÍ moravský BRABEC